

Svensk utgåva

Meddelanden och upplysningar

<u>Informationsnummer</u>	<u>Innehållsförteckning</u>	<u>Sida</u>
	I <i>Meddelanden</i>	
	Domstolen	
	DOMSTOLEN	
2002/C 56/01	Domstolens yttrande 2/00 den 6 december 2001 (Cartagenaprotokollet – Ingående – Rättslig grund – Artiklarna 133 EG, 174.4 EG och 175.1 EG – Levande modifierade organismer – Miljöskydd – Gemensam handelspolitik)	1
2002/C 56/02	Domstolens dom (femte avdelningen) den 13 december 2001 i mål C-235/00 (begäran om förhandsavgörande från High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Crown Office)): Commissioners of Customs & Excise mot CSC Financial Services Ltd ("Sjätte mervärdesskattedirektivet – Artikel 13 B d punkt 5 – Transaktioner som är undantagna från skatteplikt – Transaktioner rörande värdepapper – Förhandlingar – Tillhandahållande av en så kallad call center-tjänst") ..	1
2002/C 56/03	Domstolens dom (första avdelningen) av den 13 december 2001 i mål C-107/01: Europeiska gemenskapernas kommission mot Storhertigdömet Luxemburg (Fördragsbrott – Direktiv 98/76/EG – Underlåtenhet att införliva inom föreskriven tidsfrist) ..	2
2002/C 56/04	Mål C-303/01: Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Areios Pagos av den 10 juli 2001 i målet mellan 1) Alexandros K. Kefalas m.fl. och 1) Elliniko Dimosio (grekiska staten), 2) aktiebolaget i konkurs Organismos Oikonomikis Anasygkrotisis Epicheiriseon AE, vederbörligen företrätt av aktiebolaget Ethniki Kefalaiou Anonymi AE Diacheirisis Energitikou kai Pathitikou, 3) Athinaïki Chartopoïia AE, och 4) Tsamasfyros m.fl.	2

2002/C 56/05	Mål C-305/01: Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Bundesfinanzhof av den 17 maj 2001 i målet mellan Finanzamt Groß-Gerau och MKG-Kraftfahrzeuge-Factoring GmbH.....	3
2002/C 56/06	Mål C-442/01: Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Bundesfinanzhof av den 27 september 2001 i målet mellan KapHag Renditefonds 35 Spreecenter Berlin-Hellersdorf, 3. Tranche GbR och Finanzamt Charlottenburg.....	3
2002/C 56/07	Mål C-463/01: Talan mot Förbundsrepubliken Tyskland väckt den 3 december 2001 av Europeiska gemenskapernas kommission	3
2002/C 56/08	Mål C-464/01: Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Oberster Gerichtshof av den 8 november 2001 i målet mellan Johann Gruber och Bay Wa Aktiengesellschaft	4
2002/C 56/09	Mål C-476/01: Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Amtsgericht Frankenthal (Pfalz) av den 11 oktober 2001 i brottmålet mot Felix Kapper.....	5
2002/C 56/10	Mål C-482/01: Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Verwaltungsgericht Stuttgart av den 20 november 2001 i målet mellan Georgios Orfanopoulos, Natascha Orfanopoulos, Melina Orfanopoulos och Sofia Orfanopoulos och Land Baden-Württemberg	5
2002/C 56/11	Mål C-490/01: Talan mot Konungariket Sverige väckt den 17 december 2001 av Europeiska gemenskapernas kommission	5
2002/C 56/12	Mål C-491/01: Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) av den 6 december 2001 i målet mellan The Queen, på ansökan av 1) British American Tobacco (Investments) Ltd, 2) Imperial Tobacco Ltd och Secretary of State for Health.....	6
2002/C 56/13	Mål C-493/01: Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Verwaltungsgericht Stuttgart av den 4 december 2001 i målet mellan Raffaele Oliveri och Land Baden-Württemberg	6
2002/C 56/14	Mål C-494/01: Talan mot Irland väckt den 20 december 2001 av Europeiska gemenskapernas kommission	7
2002/C 56/15	Mål C-495/01: Talan mot Republiken Finland väckt den 21 december 2001 av Europeiska gemenskapernas kommission	8

2002/C 56/16	Mål C-498/01 P: Överklagande, ingivet den 24 december 2001 (fax den 20 december 2001) av Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller), av den dom som Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt, fjärde avdelningen, har meddelat den 3 oktober 2001 i mål T-140/00: Zapf Creation AG mot Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller).....	8
2002/C 56/17	Mål C-500/01: Talan mot Konungariket Spanien väckt den 21 december 2001 av Europeiska gemenskapernas kommission	9
2002/C 56/18	Mål C-1/02: Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Finanzgericht Düsseldorf av den 19 december 2001 i målet mellan Privat-Molkerei Borgmann GmbH & Co. KG och Hauptzollamt Bochum.....	10
2002/C 56/19	Mål C-3/02: Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Tribunale Amministrativo Regionale per il Veneto av den 24 oktober 2001 i målet mellan Alessandro Mosconi och Ordine degli Ingegneri di Verona e Provincia och Soprintendenza per i Beni Ambientali e Architettonici di Venezia – Ministero per i Beni e le Attività Culturali avseende Comune di S. Martino Buon Albergo (Verona).....	10
2002/C 56/20	Mål C-6/02: Talan mot Republiken Frankrike väckt den 10 januari 2002 av Europeiska gemenskapernas kommission	10
2002/C 56/21	Mål C-9/02: Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Conseil d'Etats tvistemålsavdelning av den 14 december 2001 i målet mellan Hughes de Lasteyrie du Saillant och Ministère de l'économie, des finances et de l'industrie.....	11
2002/C 56/22	Mål C-16/02: Talan mot Republiken Frankrike väckt den 28 januari 2002 av Europeiska gemenskapernas kommission	11
FÖRSTAINSTANSRÄTTEN		
2002/C 56/23	Mål T-296/01: Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 6 december 2001 av Antonio Enrico Tatti	12
2002/C 56/24	Mål T-304/01: Talan mot Europeiska gemenskapernas råd och Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 7 december 2001 av Julia Abad Pérez m.fl.....	12
2002/C 56/25	Mål T-305/01: Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 7 december 2001 av Thalassa Seafoods S.A.	13

<u>Informationsnummer</u>	<i>Innehåll (Fortsättning)</i>	Sida
2002/C 56/26	Mål T-307/01: Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 10 december 2001 av Jean-Paul Francois	14
2002/C 56/27	Mål T-309/01: Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 12 december 2001 av Peter Biegi Nahrungsmittel GmbH	14
2002/C 56/28	Mål T-310/01: Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 13 december 2001 av Schneider Electric S.A.	15
2002/C 56/29	Mål T-311/01: Talan mot Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (märken, mönster, modeller) väckt den 12 december 2001 av Les Éditions Albert René	16
2002/C 56/30	Mål T-315/01: Talan mot Europeiska unionens råd och Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 18 december 2001 av Yassin Abdullah Kadi.....	16
2002/C 56/31	Mål T-317/01: Talan mot Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller) väckt den 17 december 2001 av M+M Gesellschaft für Unternehmensberatung und Informationssysteme mbH.	17
2002/C 56/32	Mål T-320/01: Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 17 december 2001 av Pietro del Vaglio	18
2002/C 56/33	Mål T-321/01: Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 15 december 2001 av Internationaler Hilfsfonds e.V.	18
2002/C 56/34	Mål T-327/01: Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 21 december 2001 av Luciano Lavagnoli	19
2002/C 56/35	Mål T-328/01: Talan mot Europaparlamentet väckt den 21 december 2001 av Tony Robinson.....	19
2002/C 56/36	Mål T-4/02: Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 16 januari 2002 av Delio Arcas dödsbo m.fl.	20

I

(Meddelanden)

DOMSTOLEN

DOMSTOLEN

DOMSTOLENS YTTRANDE 2/00

den 6 december 2001

(Cartagenaprotokollet – Ingående – Rättslig grund – Artiklarna 133 EG, 174.4 EG och 175.1 EG – Levande modifierade organismer – Miljöskydd – Gemensam handelspolitik)

(2002/C 56/01)

Europeiska gemenskapernas kommission har till Europeiska gemenskapernas domstol framställt en begäran om yttrande i enlighet med artikel 300.6 EG, vilken inkom till domstolens kansli den 27 oktober 2000⁽¹⁾. Begäran om yttrande har följande lydelse:

1. Utgör artiklarna 133 och 174.4, jämförda med de relevanta bestämmelserna i artikel 300 i EG-fördraget lämplig rättslig grund för Europeiska gemenskapens ingående av Cartagenaprotokollet om biosäkerhet?
2. Om så är fallet, skall medlemsstaternas behörighet på miljöskyddsområdet, som kan motivera deras deltagande i Cartagenaprotokollet, i detta fall betraktas som sekundär [* nedan kallad en restkompetens. Övers. anm.] i förhållande till gemenskapens primära [* nedan kallad huvudsakliga. Övers. anm.] kompetens, när det gäller internationella åtaganden beträffande de ämnen som behandlas i protokollet?

Domstolen, sammansatt av ordföranden G.C. Rodríguez Iglesias, avdelningsordförandena P. Jann, F. Macken, N. Colneric och S. von Bahr samt domarna C. Gulmann, D. A. O. Edward, A. La Pergola, J.-P. Puissechet, L. Sevón, M. Wathelet (referent), R. Schintgen och V. Skouris, har efter att ha hört förste generaladvokaten S. Alber samt generaladvokaterna F.G. Ja-

cobs, P. Léger, D. Ruiz-Jarabo Colomer, J. Mischo, A. Tizzano, L.A. Geelhoed och C. Stix-Hackl, avgett följande yttrande:

Behörigheten att ingå Cartagenaprotokollet om biosäkerhet är delad mellan Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater.

⁽¹⁾ EGT C 355, 9.12.2000.

DOMSTOLENS DOM

(femte avdelningen)

den 13 december 2001

i mål C-235/00 (begäran om förhandsavgörande från High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Crown Office)): Commissioners of Customs & Excise mot CSC Financial Services Ltd⁽¹⁾

(”Sjätte mervärdesskattedirektivet – Artikel 13 B d punkt 5 – Transaktioner som är undantagna från skatteplikt – Transaktioner rörande värdepapper – Förhandlingar – Tillhandahållande av en så kallad call center-tjänst”)

(2002/C 56/02)

(Rättegångsspråk: engelska)

(Preliminär översättning; den slutgiltiga översättningen kommer att publiceras i ”Rättsfallssamling från Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt”)

I mål C-235/00, angående en begäran enligt artikel 234 EG, från High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Crown Office) (Förenade kungariket), att domstolen skall meddela ett förhandsavgörande i det vid den nationella

domstolen anhängiga målet mellan Commissioners of Customs & Excise och CSC Financial Services Ltd, angående tolkningen av artikel 13 B d punkt 5 i rådets sjätte direktiv 77/388/EEG av den 17 maj 1977 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättningsskatter – Gemensamt system för mervärdesskatt: enhetlig beräkningsgrund (EGT L 145, s. 1; svensk specialutgåva, område 9, volym 1, s. 28), har domstolen (femte avdelningen), sammansatt av avdelningsordföranden P. Jann samt domarna A. La Pergola, L. Sevón (referent), M. Wathelet och C. W. A. Timmermans, generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer, justitiesekreterare: avdelningschefen D. Louterman-Hubeau, den 13 december 2001 avkunnat en dom där domslutet har följande lydelse:

Artikel 13 B d punkt 5 i rådets sjätte direktiv 77/388/EEG av den 17 maj 1977 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättningsskatter – Gemensamt system för mervärdesskatt: enhetlig beräkningsgrund skall tolkas så, att

- uttrycket "transaktioner rörande värdepapper" avser transaktioner som kan skapa, förändra eller utsläcka parternas rättigheter och skyldigheter avseende värdepapper, och
- uttrycket "förhandlingar rörande värdepapper" inte avser tjänster som endast består i att tillhandahålla information om en finansiell produkt och i förekommande fall ta emot och handlägga ansökningar om att få teckna motsvarande värdepapper, utan att utfärda dessa.

⁽¹⁾ EGT C 233, 12.8.2000.

DOMSTOLENS DOM

(första avdelningen)

av den 13 december 2001

i mål C-107/01: Europeiska gemenskapernas kommission mot Storhertigdömet Luxemburg⁽¹⁾

(Fördragsbrott – Direktiv 98/76/EG – Underlåtenhet att införliva inom föreskriven tidsfrist)

(2002/C 56/03)

(Rättegångsspråk: franska)

(Preliminär översättning; den slutgiltiga översättningen kommer att publiceras i "Rättsfallssamling från Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt")

Domstolen, första avdelningen (avdelningsordföranden P. Jann (referent) samt domarna L. Sevón och M. Wathelet; generaladvokat: F. G. Jacobs; justitiesekreterare: R. Grass), har den

13 december 2001 avkunnat dom i mål C-107/01: Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: M. Wolfcarius) mot Storhertigdömet Luxemburg (ombud: J. Faltz) angående en talan om fastställelse av att Storhertigdömet Luxemburg har underlåtit att fullgöra sina skyldigheter enligt rådets direktiv 98/76/EG av den 1 oktober 1998 om ändring av direktiv 96/26/EG om rätt att yrkesmässigt bedriva person- och godstransporter på väg och om ömsesidigt erkännande av utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis för att främja ett effektivt utnyttjande av dessa transportövers etableringsrätt på området för nationella och internationella transporter (EGT L 277, s. 17), genom att inte anta de lagar och andra författningar som krävs för att följa direktivet, eller under alla omständigheter genom att inte underrätta kommissionen om dessa bestämmelser. Domslutet i denna dom har följande lydelse:

- 1) Storhertigdömet Luxemburg har underlåtit att fullgöra sina skyldigheter enligt rådets direktiv 98/76/EG av den 1 oktober 1998 om ändring av direktiv 96/26/EG om rätt att yrkesmässigt bedriva person- och godstransporter på väg och om ömsesidigt erkännande av utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis för att främja ett effektivt utnyttjande av dessa transportövers etableringsrätt på området för nationella och internationella transporter, genom att inte inom föreskriven tidsfrist anta de lagar och andra författningar som krävs för att följa direktivet.
- 2) Storhertigdömet Luxemburg skall ersätta rättegångskostnaderna.

⁽¹⁾ EGT C 118, 21.4.2001.

Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Areios Pagos av den 10 juli 2001 i målet mellan 1) Alexandros K. Kefalas m.fl. och 1) Elliniko Dimosio (grekiska staten), 2) aktiebolaget i konkurs Organismos Oikonomikis Anasygkrotisis Epicheiriseon AE, vederbörligen företrätt av aktiebolaget Ethniki Kefalaiou Anonymi AE Diacheirisis Energitikou kai Pathitikou, 3) Athinaiki Chartopoïia AE, och 4) Tsamasfyros m.fl.

(Mål C-303/01)

(2002/C 56/04)

Areios Pagos begär genom beslut av den 10 juli 2001, vilket inkom till domstolens kansli den 30 juli 2001, att Europeiska gemenskapernas domstol skall meddela ett förhandsavgörande i målet mellan 1) Alexandros K. Kefalas m.fl. och 1) Elliniko

Dimosio (grekiska staten), 2) aktiebolaget i konkurs Organismos Oikonomikis Anasygkrotisis Epicheiriseon AE, vederbörligen företrätt av aktiebolaget Ethniki Kefalaiou Anonymi AE Diacheirisis Energitikou kai Pathitikou, 3) Athinaiki Chartopoiia AE, och 4) Tsamasfyros m.fl. beträffande följande frågor:

Är det mot bakgrund av att det i artikel 25 i rådets andra direktiv 77/91⁽¹⁾ av den 13 december 1976 inte föreskrivs någon sanktion vid ett eventuellt åsidosättande av denna bestämmelse, förenligt med detta direktivs ändamål att det i en bestämmelse i nationell rätt anges att aktier som emitteras till följd av en ökning av aktiekapitalet i ett aktiebolag, som vidtas genom ett ministeriellt beslut, är giltiga, trots att denna ökning är ogiltig eftersom den strider mot artikel 25 i direktivet, med hänsyn till att det i den nämnda nationella bestämmelsen föreskrivs att all eventuell skada som åsamkas ursprungliga aktieägare till följd av denna kapitalökning skall ersättas fullt ut av staten? Kan i synnerhet denna rätt till full ersättning, bland annat med hänsyn till den långa tid som förflutit och antalet senare genomförda kapitalökningar (enligt beslut av bolagsstämman), enligt gemenskapsrätten anses motsvara ett erkännande av att aktier som emitterats till följd av en ogiltig ökning av aktiekapitalet är ogiltiga?

⁽¹⁾ EGT L 26, 31.1.1977, s. 1.

Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Bundesfinanzhof av den 17 maj 2001 i målet mellan Finanzamt Groß-Gerau och MKG-Kraftfahrzeuge-Factoring GmbH

(Mål C-305/01)

(2002/C 56/05)

Bundesfinanzhof begär genom beslut av den 17 maj 2001, vilket inkom till domstolens kansli den 3 augusti 2001, att Europeiska gemenskapernas domstol skall meddela ett förhandsavgörande i målet mellan Finanzamt Groß-Gerau och MKG-Kraftfahrzeuge-Factoring GmbH beträffande följande frågor:

1. Skall de varor och tjänster som ett factoringföretag erhåller även anses användas i samband med företagets transaktioner när det köper fordringar för vilka det övertar betalningsrisken?
2. Rör det sig här om skattepliktiga transaktioner eller – i vart fall – om sådana transaktioner som avses i artikel 13 B d i direktiv 77/388/EEG⁽¹⁾, vilka kan beskattas i den mån medlemsstaterna har megivit de skattskyldiga en rätt till valfrihet för beskattning? Vilka av de transaktioner

som uppräknas i artikel 13 B d i direktiv nr 77/388/EEG föreligger i förevarande mål?

⁽¹⁾ EGT L 145, s. 1; svensk specialutgåva, område 9, volym 1, s. 28.

Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Bundesfinanzhof av den 27 september 2001 i målet mellan KapHag Renditefonds 35 Spreecenter Berlin-Hellersdorf, 3. Tranche GbR och Finanzamt Charlottenburg

(Mål C-442/01)

(2002/C 56/06)

Bundesfinanzhof begär genom beslut av den 27 september 2001, vilket inkom till domstolens kansli den 16 november 2001, att Europeiska gemenskapernas domstol skall meddela ett förhandsavgörande i målet mellan KapHag Renditefonds 35 Spreecenter Berlin-Hellersdorf, 3. Tranche GbR och Finanzamt Charlottenburg beträffande följande frågor:

1. När ett civilrättsligt bolag upptar en bolagsman mot betalning av en kontantinsats, tillhandahåller då bolaget en tjänst mot vederlag i den mening som avses i artikel 2.1 i direktiv 77/388/EEG⁽¹⁾?
2. Föreligger i detta fall en kringtjänst enligt artikel 19.2 andra meningen i direktiv 77/388/EEG och kan den skattskyldige åberopa bestämmelsen i artikel 19.2 andra meningen i direktiv 77/388/EEG, i vilken föreskrivs att sådana kringtjänster inte uteslutar avdrag för inkommande mervärdesskatt?

⁽¹⁾ EGT L 145, s. 1; svensk specialutgåva, område 9, volym 1, s. 28.

Talan mot Förbundsrepubliken Tyskland väckt den 3 december 2001 av Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-463/01)

(2002/C 56/07)

Europeiska gemenskapernas kommission har den 3 december 2001 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Förbundsrepubliken Tyskland. Sökanden företräds av Götz zur Hausen, rättstjänsten, i egenskap av ombud, delgivningsadress: rättstjänsten, Luis Escobar Guerrero, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg.

Sökanden yrkar att domstolen skall

1. fastställa att Förbundsrepubliken Tyskland har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 5 i Europaparlamentets och rådets direktiv 94/62/EG⁽¹⁾ av den 20 december 1994 om förpackningar och förpackningsavfall jämfört med artikel 28 EG och artikel 3 jämförd med bilaga II, 2.2 d, i rådets direktiv 80/777/EEG⁽²⁾ om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om utvinning och saluförande av naturliga mineralvatten, genom att genom artiklarna 8.1 och 9.2 i 1998 års Verpackungsverordnung införa ett system för återvinning av förpackningar för produkter som i enlighet med direktiv 80/777/EEG skall tappas på flaska vid källan, och
2. förplikta Förbundsrepubliken Tyskland att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Systemet enligt artiklarna 8.1 och 9.2 i 1998 års Verpackungsverordnung strider mot artikel 5 i förpackningsdirektivet och artikel 28 EG vad gäller naturliga mineralvatten som skall tappas på flaska vid källan. Grunden för detta är att systemet utgör ett handelshinder som inte är berättigat av miljöskyddsskäl. De tyska reglerna innebär sammantaget att producenter av mineralvatten från andra medlemsstater som vill avsätta sina produkter i Tyskland uppmuntras att använda återanvändningsbara förpackningar då de vill välja obligatorisk pant för de förpackningar som de distribuerar och behålla möjligheten att delta i allmänna återvinningssystem. Det är uppenbart att dessa regler uppmuntrar återanvändningsbara förpackningar i förhållande till engångsförpackningar, men de är endast förenliga med artikel 5 i direktiv 94/62/EG om de samtidigt uppfyller kraven i artikel 28 EG. De tyska bestämmelserna är emellertid en åtgärd med motsvarande verkan som kvantitativa importrestriktioner i den mening som avses i artikel 28 EG. De tyska bestämmelserna gör det mer komplicerat att distribuera naturliga mineralvatten från andra medlemsstater eller gör det i vart fall mer kostsamt. Visserligen måste även de tyska producenterna i vissa fall transportera tomma återanvändningsbara förpackningar lång väg, men det är så att i de flesta fall då vattnet tappas på flaska utanför Tyskland är det mycket längre bort från konsumtionsorten än då vattnet tappas på flaska och konsumeras i Tyskland. Möjligheten för utländska mineralvattenproducenter att delta i ett system med standardiserade återanvändningsbara förpackningar innebär för producenterna ytterligare omställningskostnader och att det dessutom blir mindre viktigt för dem att transportera tillbaka tomma återanvändningsbara förpackningar.

Omständigheten att dessa åtgärder har ett miljöpolitiskt syfte innebär inte att de är berättigade, eftersom de är oproportionerliga. Från och med ett visst avstånd har transporterna nämligen en större negativ inverkan på miljön än de fördelar för miljön som det innebär att använda återanvändningsbara förpackningar. I förevarande mål är det inte fråga om att fastställa vid vilket avstånd som nackdelarna väger tyngre än fördelarna vad gäller mineralvatten. Det tyska systemet är nämligen tillämpligt på alla sorters mineralvatten som skall tappas på flaska vid källan och hänsyn tas inte till hur långt det skall transporteras. Det tyska systemet avser således även fall där produkten skall transporteras lång väg.

⁽¹⁾ EGT L 365, 1994, s. 10; svensk specialutgåva, område 15, volym 13, s. 266.

⁽²⁾ EGT L 229, 1980, s. 1; svensk specialutgåva, område 13, volym 10, s. 226.

Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Oberster Gerichtshof av den 8 november 2001 i målet mellan Johann Gruber och Bay Wa Aktiengesellschaft

(Mål C-464/01)

(2002/C 56/08)

Oberster Gerichtshof begär genom beslut av den 8 november 2001, vilket inkom till domstolens kansli den 4 december 2001, att Europeiska gemenskapernas domstol skall meddela ett förhandsavgörande i målet mellan Johann Gruber och Bay Wa Aktiengesellschaft beträffande följande frågor:

1. Är det vid bedömningen av frågan huruvida någon skall anses vara konsument, i den mening som avses i artikel 13 i Brysselkonventionen, avgörande huruvida avtalet, som delvis är relaterat till privatlivet, till övervägande del ingicks för ändamål som är privata eller, i motsatt fall, för ändamål som rör personens affärs- eller yrkesverksamhet?
2. Är det i fråga om ändamålet avgörande vilka omständigheter som konsumentens avtalspart enligt en objektiv bedömning känner till eller förväntas känna till?
3. Skall en tvist rörande ett avtal som avser såväl privatlivet som yrkesverksamhet i tveksamma fall anses vara en konsumenttvist?

4. Skall ett avtal anses ha föregåtts av annonsering, i den mening som avses i artikel 13.3 a i Brysselkonventionen, även i det fall då konsumentens blivande avtalspart låtit dela ut reklambroschyrer angående sina varor, men den vara som senare köpts av konsumenten inte ingick i nämnda broschyr?
5. Skall det anses vara fråga om en konsumenttvist, i den mening som avses i artikel 13 i Brysselkonventionen, när säljaren i sin hemstat via telefon har lämnat ett anbud till den i en annan stat bosatta köparen, vilket denna inte accepterade vid det tillfället, men köparen senare köpte varan efter att ha fått ett skriftligt anbud?
6. Skall konsumenten anses ha vidtagit de för avtalets ingående nödvändiga åtgärderna i den staten där han har hemvist, i den mening som avses i artikel 13.3 b i Brysselkonventionen, om han under ett telefonsamtal från den stat där han har hemvist accepterar ett anbud som lämnades i säljarens hemstat?

Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Amtsgericht Frankenthal (Pfalz) av den 11 oktober 2001 i brottmålet mot Felix Kapper

(Mål C-476/01)

(2002/C 56/09)

Amtsgericht Frankenthal (Pfalz) begär genom beslut av den 11 oktober 2001, vilket inkom till domstolens kansli den 7 december 2001, att Europeiska gemenskapernas domstol skall meddela ett förhandsavgörande i brottmålet mot Felix Kapper beträffande följande fråga:

Är det enligt artikel 2.2 i rådets direktiv 91/439/EEG⁽¹⁾ av den 29 juli 1991 om körkort förbjudet för en medlemsstat att vägra erkänna ett körkort om enligt denna medlemsstats utredning en annan medlemsstat har utfärdat körkortet trots att körkortsinnehavaren inte hade sin permanenta bosättningsort där och har den nämnda bestämmelsen i förekommande fall direkt effekt i detta avseende?

⁽¹⁾ EGT L 237, s. 1.

Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Verwaltungsgericht Stuttgart av den 20 november 2001 i målet mellan Georgios Orfanopoulos, Natascha Orfanopoulos, Melina Orfanopoulos och Sofia Orfanopoulos och Land Baden-Württemberg

(Mål C-482/01)

(2002/C 56/10)

Verwaltungsgericht Stuttgart begär genom beslut av den 20 november 2001, vilket inkom till domstolens kansli den 13 december 2001, att Europeiska gemenskapernas domstol skall meddela ett förhandsavgörande i målet mellan Georgios Orfanopoulos, Natascha Orfanopoulos, Melina Orfanopoulos och Sofia Orfanopoulos och Land Baden-Württemberg beträffande följande frågor:

1. Är en inskränkning av den fria rörligheten för en utländsk unionsmedborgare som uppehållit sig i värdstaten under många år, som görs på grund av brott mot narkotikalagstiftningen, förenlig med gemenskapsrätten enligt artikel 39.3 EG med hänsyn till allmän ordning, säkerhet och hälsa, när det på grund av hans personliga förhållningssätt är befogat att räkna med att han även i fortsättningen kommer att begå brott och det framstår som orimligt att kräva att unionsmedborgarens maka och barn skall leva i unionsmedborgarens ursprungshem?
2. Utgör artikel 9.1 i rådets direktiv 64/221/EEG⁽¹⁾ av den 25 februari 1964 hinder mot nationell lagstiftning som inte föreskriver något omprövningsförfarande, med en prövning avseende ändamålsenlighet, avseende myndighetsbeslut om utvisning från territoriet för innehavaren av ett uppehållstillstånd, när det inte inrättas en annan myndighet som är oberoende av den myndighet som fattar nämnda beslut?

⁽¹⁾ EGT L 56, s. 850; svensk specialutgåva, område 5, volym 1, s. 28.

Talan mot Konungariket Sverige väckt den 17 december 2001 av Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-490/01)

(2002/C 56/11)

Europeiska gemenskapernas kommission har den 17 december 2001 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Konungariket Sverige. Sökanden företräds av M. Wolfcarrius och C. Tufvesson, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg.

Kommissionen yrkar att domstolen skall:

1. fastställa att Konungariket Sverige genom att inte anta de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa rådets direktiv 98/76/EG⁽¹⁾ av den 1 oktober 1998 om ändring av direktiv 96/26/EG⁽²⁾ om rätt att yrkesmässigt bedriva person- och godstranporter på väg och om ömsesidigt erkännande av utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis för att främja ett effektivt utnyttjande av dessa transportörers etableringsrätt på området för nationella och internationella transporter har brutit i att fullgöra sina skyldigheter enligt detta direktiv.
2. förplikta Konungariket Sverige att betala rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Enligt de tvingande bestämmelserna i artiklarna 10 EG och 249 EG skall medlemsstaterna vidta nödvändiga åtgärder för att genomföra direktiven i nationell rätt inom föreskriven tid. Tidsfristen som föreskrivs i artikel 2 (1) i direktiv 98/76/EG löpte ut den 1 oktober 1999, utan att Konungariket Sverige har vidtagit de nödvändiga lagar och andra författningar.

⁽¹⁾ EGT L 277, 14.10.1998, s. 17.

⁽²⁾ Av den 29 april 1996 (EGT L 124, 23.5.1996, s. 1).

Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) av den 6 december 2001 i målet mellan The Queen, på ansökan av 1) British American Tobacco (Investments) Ltd, 2) Imperial Tobacco Ltd och Secretary of State for Health

(Mål C-491/01)

(2002/C 56/12)

High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) begär genom beslut av den 6 december 2001, vilket inkom till domstolens kansli den 19 december 2001, att Europeiska gemenskapernas domstol skall meddela ett förhandsavgörande i målet mellan The Queen, på ansökan av 1) British American Tobacco (Investments) Ltd, 2) Imperial Tobacco Ltd och Secretary of State for Health beträffande följande frågor:

1. Är direktiv 2001/37/EG⁽¹⁾ helt eller delvis ogiltigt på grund av
 - a) att artikel 35 EG och/eller artikel 133 EG inte utgör en giltig rättslig grund,
 - b) att artiklarna 35 EG och 133 EG har använts som en kombinerad rättslig grund,
 - c) att proportionalitetsprincipen har åsidosatts,
 - d) att artikel 295 EG, den grundläggande rätten till egendom och/eller artikel 20 i avtalet om handelsrelaterade aspekter av immaterialrätter har åsidosatts,
 - e) att artikel 253 EG och/eller motiveringsskyldigheten har åsidosatts,
 - f) att subsidiaritetsprincipen har åsidosatts, eller
 - g) maktmissbruk?
2. Om direktivet är giltigt, är artikel 7 i parlamentets och rådets direktiv 2001/37/EG då tillämpligt endast på tobaksvaror som saluförs inom Europeiska gemenskapen, eller är den även tillämplig på tobaksvaror som förpackats inom Europeiska gemenskapen för export till tredje land?

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/37/EG av den 5 juni 2001 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om tillverkning, presentation och försäljning av tobaksvaror – Uttalanden från Kommissionen (EGT L 194, 18.7.2001, s. 26).

Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Verwaltungsgericht Stuttgart av den 4 december 2001 i målet mellan Raffaele Oliveri och Land Baden-Württemberg

(Mål C-493/01)

(2002/C 56/13)

Verwaltungsgericht Stuttgart begär genom beslut av den 4 december 2001, vilket inkom till domstolens kansli den 19 december 2001, att Europeiska gemenskapernas domstol skall meddela ett förhandsavgörande i målet mellan Raffaele Oliveri och Land Baden-Württemberg beträffande följande frågor:

1. Utgör artikel 39 EG och artikel 3 i rådets direktiv 64/221/EG⁽¹⁾ av den 25 februari 1964 hinder mot en nationell bestämmelse som förpliktar myndigheterna att utvisa en medborgare från en annan medlemsstat som på grund av överträdelse av narkotikalagstiftningen såsom underårig har blivit dömd till fängelse i minst två år enligt lagkraftvunnen dom eller annat fängelsestraff, i den mån denna medborgare inte fått villkorlig dom?
2. Skall artikel 3 i rådets direktiv 64/221/EG tolkas på så sätt att den nationella domstolen när den prövar huruvida utvisningen är lagenlig även skall ta hänsyn till de sakomständigheter samt den positiva utveckling som inträffat efter det senaste myndighetsbeslutet, när den prövar huruvida utvisningen av en unionsmedborgare är lagenlig?

⁽¹⁾ EGT L 56, s. 850; svensk specialutgåva, område 5, volym 1, s. 28.

Talan mot Irland väckt den 20 december 2001 av Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-494/01)

(2002/C 56/14)

Europeiska gemenskapernas kommission har den 20 december 2001 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Irland. Sökanden företräds av Richard Wainwright, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg.

Sökanden yrkar att domstolen skall

- fastställa att Irland har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artiklarna 4, 5, 8, 9, 10, 12, 13 och 14 i rådets direktiv 75/442 av den 15 juli 1975 om avfall⁽¹⁾, i dess lydelse enligt rådets direktiv 91/156/EEG⁽²⁾, genom att underlåta att vidta alla nödvändiga åtgärder för att säkerställa ett korrekt genomförande av bestämmelserna i ovan nämnda artiklar,
- fastställa att Irland har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 10 i EG-fördraget, genom att underlåta att till fullo och på ett tillfredsställande sätt besvara begäran om upplysningar, av den 20 september 1999 angående avfallshantering i Fermoy, County Cork, och
- förplikta Irland att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

- a) Kommissionen anser att Irland, som en följd av dess underlåtenhet att säkerställa att alla inrättningar och företag som utför de förfaranden som förtecknas i Bilaga 2 A (bortskaffningsförfaranden) och Bilaga 2 B (återvinningsförfaranden) till direktivet har tillstånd, åsidosätter sina skyldigheter enligt artiklarna 9 och 10 i direktivet.
- b) Införlivandet och tillämpningen av artikel 12 i direktiv 75/442/EEG är av följande skäl allttjämt otillfredsställande:

För det första skulle kravet på tillstånd eller registrering ha blivit föremål för nationella åtgärder från och med utgången av tidsfristen för genomförande av direktiv 91/156/EEG. The Waste Management (Collection Permit) Regulations 2001 (2001 års föreskrifter för avfallshantering, tillstånd för avfallsinsamling) säkerställer inte att all avfallsinsamling faktiskt kommer att utföras med tillstånd. För det andra har kommissionen inte fått bekräftat att all avfallsinsamling i Irland nu utförs med tillstånd.

- c) Kommissionen anser att en högst ofullständig tillämpning av tillståndskraven i artikel 9 visar att Irland inte har vidtagit lämpliga åtgärder för att upprätta ett gemensamt, ändamålsenligt utformat nätverk av anläggningar eller andra inrättningar för bortskaffande som krävs enligt artikel 5 i direktivet.
- d) Genom att låta avsevärda mängder avfallsbortskaffande och avfallsåtervinning i Irland äga rum utanför tillståndssystemet i artikel 9 i direktivet under en längre tid, kan Irland inte anses ha vidtagit alla nödvändiga åtgärder för de syften som anges i artikel 4, (att avfall återvinns eller bortskaffas utan fara för människors hälsa och utan att processer eller metoder används som kan skada miljön), eftersom metoderna för bortskaffande och återvinning utan tillstånd inte villkoras och kontrolleras på ett korrekt sätt.
- e) Kommissionen anser att Irland har underlåtit att följa artikel 8 i direktivet, på så sätt att denna stat har underlåtit att säkerställa att de som innehar avfall, efter en avfallshantering utan tillstånd, tillser att avfall på berörda platser överläts till en privat eller en offentlig insamlare eller till ett företag som tillämpar de förfaranden som avses i bilaga 2 A eller 2 B, eller, alternativt, att denna stat har underlåtit att säkerställa att innehavarna själva återvinner eller bortskaffar avfallet enligt bestämmelserna i direktivet.

- f) Kommissionen anser också att Irland, på grund av dess underlåtenhet att följa kraven i artikel 9 och 10 i direktivet angående tillstånd, inte följer artikel 13 i direktivet, i vilken förskrivs att inrättningar och företag som utför avfallsverksamhet regelbundet skall inspekteras av myndigheterna, och artikel 14 i direktivet, i vilken föreskrivs att sådana inrättningar och företag skall föra anteckningar och efter anmodan lämna dessa uppgifter till de behöriga myndigheterna.

- (1) Rådets direktiv 75/442/EEG av den 15 juli 1975 om avfall, EGT L 194, 25.7.1975, s. 39; svensk specialutgåva, område 15, volym 1, s. 238.
 (2) EGT L 78, 26.3.1991, s. 32; svensk specialutgåva, område 15, volym 10, s. 66.

Talan mot Republiken Finland väckt den 21 december 2001 av Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-495/01)

(2002/C 56/15)

Europeiska gemenskapernas kommission har den 21 december 2001 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Republiken Finland. Sökanden företräds av E. Traversa och I. Koskinen, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg.

Sökanden yrkar att domstolen skall

- 1) fastställa att Republiken Finland har åsidosatt artikel 11 i rådets direktiv 77/388/EEG av den 17 maj 1977⁽¹⁾ genom att inte belägga de stöd som utbetalas i enlighet med rådets förordning (EG) nr 603/95 av den 21 februari 1995 om den gemensamma marknaden för torkat foder⁽²⁾ med mervärdesskatt,
- 2) förplikta Republiken Finland att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Enligt artikel 11 A.1 b i sjätte mervärdesskattedirektivet utgörs beskattningsunderlaget av vederlaget för en transaktion inklusive "subventioner som är direkt kopplade till priset" på transaktionen. Med hänsyn till att det gemenskapsstöd som kan beviljas för förädling och försäljning av torkat foder utbetalas på grundval av mängden sålt och förädlad foder, anser kommissionen dels att detta stöd har en direkt påverkan

på varans pris, dels att det är fråga om leverans av varor mot vederlag i den mening som avses i direktivet eftersom stödmottagaren är det företag som förädlar fodret och säljer det vidare. Finland har emellertid inte belagt dessa stöd med mervärdesskatt.

(1) Rådets sjätte direktiv 77/388/EEG av den 17 maj 1977 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättningskatter – Gemensamt system för mervärdesskatt: enhetlig beräkningsgrund (EGT L 145, s. 1; svensk specialutgåva, område 9, volym 1, s. 28).

(2) EGT L 63, 21.3.1995, s. 1.

Överklagande, ingivet den 24 december 2001 (fax den 20 december 2001) av Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller), av den dom som Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt, fjärde avdelningen, har meddelat den 3 oktober 2001 i mål T-140/00: Zapf Creation AG mot Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller)

(Mål C-498/01 P)

(2002/C 56/16)

Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller) har den 24 december 2001 (fax den 20 december 2001) till Europeiska gemenskapernas domstol överklagat den dom som Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt, fjärde avdelningen, har meddelat den 3 oktober 2001 i mål T-140/00: Zapf Creation AG mot Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller). Klaganden företräds av Detlev Schenken, avdelningschef vid rättstjänsten vid Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller), och Carina Røhl Søberg, rättstjänsten.

Klaganden yrkar att domstolen skall

1. ogilla Zapf Creation AG:s ansökan,
2. förplikta Zapf Creation AG (i egenskap av sökande i förfarandet vid förstainstansrätten) att ersätta rättegångskostnaderna i förfarandet vid förstainstansrätten,
3. upphäva förstainstansrättens dom av den 3 oktober 2001 i mål T-140/00 "New Born Baby"⁽¹⁾, och
4. förplikta Zapf Creation AG att ersätta rättegångskostnaderna i förfarandet vid domstolen.

Grunder och huvudargument

- Åsidosättande av artikel 7.1 c i rådets förordning nr 40/94 avseende varor som klassificeras som "leksakerdockor". I den överklagade domen tas inte i tillräcklig mån hänsyn till skillnaden mellan ursprungsmärkning (giltiga märken) och sådana som endast är av informativ karaktär (som faller utanför artikel 7.1 c). Förstainstansrätten gjorde en felaktig rättstillämpning då den inskränkte tillämpningsområdet för artikel 7.1 c till att endast avse beskrivningar i förhållande till själva produkten ("att det ifrågavarande kännetecknet beskriver själva dockorna") och undantog från bestämmelsens tillämpningsområde beskrivningen av dockornas egenskaper ("beskrivande i förhållande till de dockor som det avser"). Vidare gjorde förstainstansrätten sig skyldig till felaktig rättstillämpning då den kom fram till att "målgruppen vid beslutet att köpa den [skall] likställ[a] denna leksak med det som den föreställer". Detta förutsätter ett visst orsakssamband mellan beskrivningen och beslutet att köpa varan, vilket inte har något att göra med artikel 7.1 c. Förstainstansrätten bortsåg från att flera beskrivningar inte beskriver varans art utan vad den avser eller innehåller. Detta gäller allmänt för leksaker, men gäller också böcker, tidningar, videospel med mera.
- Åsidosättande av artikel 7.1 c i rådets förordning nr 40/94 såvitt gäller "tillbehör till dockor i form av leksaker". Förstainstansrätten tillämpade felaktigt den i och för sig riktiga varumärkesrättsliga principen att skyddet för ett varumärke skall bedömas med hänsyn till varan som ansökan avser, genom att felaktigt bedöma "tillbehör till dockor i form av leksaker" separat från resten av klassificeringen. "Tillbehör till dockor i form av leksaker" är uppenbarligen så pass förbundet med själva varan – "leksakerdockor" – att det borde i varumärkesrättslig mening ha bedömts på samma sätt som själva varan.
- Åsidosättande av artikel 12 i rådets förordning nr 40/94 och av domen i målet BMW mot Deenik⁽²⁾ såvitt gäller "tillbehör till dockor i form av leksaker".
- Åsidosättande av artikel 7.1 b i rådets förordning nr 40/94. Eftersom avslaget i förevarande mål i enlighet med artikel 7.1 b på grund av otillräcklig särskiljningsförmåga grundades på samma argument som de som är tillämpliga beträffande artikel 7.1 c, är det logiskt att detta mål bara kan få en enhetlig utgång, det vill säga tvärtemot vad som slogs fast i den överklagade domen.

(1) Ännu inte offentliggjord i rättsfallssamlingen.

(2) Domstolens dom av den 23 februari 1999 i mål C-63/97, REG 1999, s. I-925.

Talan mot Konungariket Spanien väckt den 21 december 2001 av Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-500/01)

(2002/C 56/17)

Europeiska gemenskapernas kommission har den 21 december 2001 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Europeiska gemenskapernas kommission. Sökanden företärs av Stefan Rating, rättstjänsten, delgivningsadress: rättstjänsten, Luis Escobar Guerrero, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg.

Sökanden yrkar att domstolen skall

1. fastställa att Konungariket Spanien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 249 EG genom att inte rätta sig efter artikel 4c i direktiv 90/388/EEG⁽¹⁾, i dess lydelse enligt direktiv 96/19/EG⁽²⁾, och
2. förplikta Konungariket Spanien att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Kommissionen anser att i varje fall Telefónicas abonnemangsgifter inte kommer att kunna anpassas till kostnaderna före början av år 2003. Att detta inte är möjligt beror på de mekaniska begränsningar som följer av det spanska systemet med maximipriser, som hindrar Telefónica från att snabbare kunna justera avgiften. Kommissionen tillägger att det knappast kan göras gällande vare sig att en utjämningsperiod på cirka sju år uppfyller direktivets villkor att utjämnningen skall ske snarast möjligt eller att utjämnningen skedde samtidigt som den spanska telekommunikationsmarknaden öppnades för konkurrens.

(1) Kommissionens direktiv 90/388/EEG av den 28 juni 1990 om konkurrens på marknaderna för teletjänster (EGT L 192, s. 10; svensk specialutgåva, område 13, volym 19, s. 221).

(2) Kommissionens direktiv 96/19/EG av den 13 mars 1996 om ändring av direktiv 90/388/EEG med avseende på genomförandet av full konkurrens på marknaderna för teletjänster (EGT L 74, s. 13).

Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Finanzgericht Düsseldorf av den 19 december 2001 i målet mellan Privat-Molkerei Borgmann GmbH & Co. KG och Hauptzollamt Bochum

(Mål C-1/02)

(2002/C 56/18)

Finanzgericht Düsseldorf begär genom beslut av den 19 december 2001, vilket inkom till domstolens kansli den 7 januari 2002, att Europeiska gemenskapernas domstol skall meddela ett förhandsavgörande i målet mellan Privat-Molkerei Borgmann GmbH & Co. KG och Hauptzollamt Bochum beträffande följande frågor:

Strider bestämmelserna om straffavgift i artikel 3.2 andra stycket i kommissionens förordning (EEG) nr 536/93 av den 9 mars 1993 om tillämpningsföreskrifter för tilläggsavgiften för mjölk och mjölkprodukter (EGT L 57, s. 12; svensk specialutgåva, område 3, volym 50, s. 202) i dess lydelse enligt kommissionens förordning (EG) nr 1001/98 av den 13 maj 1998 (EGT L 142, s. 22), mot proportionalitetsprincipen i de fall där endast ett ringa överskridande av fristen föreligger, som dessutom inte vållats av den som påförts straffavgiften?

Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Tribunale Amministrativo Regionale per il Veneto av den 24 oktober 2001 i målet mellan Alessandro Mosconi och Ordine degli Ingegneri di Verona e Provincia och Soprintendenza per i Beni Ambientali e Architettonici di Venezia – Ministero per i Beni e le Attività Culturali avseende Comune di S. Martino Buon Albergo (Verona)

(Mål C-3/02)

(2002/C 56/19)

Tribunale Amministrativo Regionale per il Veneto begär genom beslut av den 24 oktober 2001, vilket inkom till domstolens kansli den 8 januari 2002, att Europeiska gemenskapernas domstol skall meddela ett förhandsavgörande i målet mellan Alessandro Mosconi och Ordine degli Ingegneri di Verona e Provincia och Soprintendenza per i Beni Ambientali e Architettonici di Venezia – Ministero per i Beni e le Attività Culturali avseende Comune di S. Martino Buon Albergo (Verona) beträffande följande frågor:

a) Skall rådets⁽¹⁾ direktiv nr 384 av den 10 juni 1985 tolkas så, att bestämmelserna i direktivet just eftersom detta innehåller minimibestämmelser om harmonisering skall tillämpas i rent interna situationer?

b) Innebär bestämmelserna i artiklarna 10 och 11 i det ovannämnda direktivet – vari det anges att byggnadsingenjörsexamen skall jämföras med arkitektexamen vad gäller behörighet att utföra yrkesmässiga tjänster på arkitekturområdet – att en medlemsstat inte får utestänga egna medborgare som har genomfört studier med en sådan studiegång som den som krävs för byggnadsingenjörsexamen i Italien från möjligheten att utföra de ifrågasvarande tjänsterna?

c) Innebär slutligen likställighetsprincipen, i egenskap av allmän princip i gemenskapens rättsordning, att även den som har byggnadsingenjörsexamen skall tillåtas bedriva sådan verksamhet som är förbehållen arkitekter, på grund av de grundläggande likheterna mellan respektive studiegång och respektive yrkesutbildning för arkitekter och byggnadsingenjörer?

⁽¹⁾ EGT L 223, 10.6.1985, s. 15; svensk specialutgåva, område 6, volym 2, s. 99.

Talan mot Republiken Frankrike väckt den 10 januari 2002 av Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-6/02)

(2002/C 56/20)

Europeiska gemenskapernas kommission har den 10 januari 2002 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Republiken Frankrike. Sökanden företräds av H. van Lier och J. Adda, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg.

Sökanden yrkar att domstolen skall

- fastställa att Republiken Frankrike har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 28 i EG-fördraget genom att bibehålla det nationella rättsliga skyddet som beviljats för beteckningarna "Salaisons d'Auvergne", "Label régional Savoie", "Label régional Franche-Comté", "Label régional Corse", "Label régional Midi-Pyrénées", "Label régional Normandie", "Label régional Nord-Pas-de-Calais", "Label régional Ardennes de France", "Label régional Limousin", "Label régional Languedoc-Roussillon" samt "Label régional Lorraine", och
- förplikta Republiken Frankrike att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

De nationella bestämmelserna som instiftar märkningen "Salaisons d'Auvergne" och de regionala märkningarna kan inverka på den fria rörligheten för varor mellan medlemsstaterna, särskilt i den mån dessa bestämmelser gynnar marknadsföring av varor av inhemskt ursprung till nackdel för importerade varor. Tillämpningen i sig av dessa bestämmelser skapar och bibehåller en skillnad i behandling av dessa två kategorier av varor. Utanför det materiella tillämpningsområdet för rådets förordning nr 2081/92 om skydd för geografiska och ursprungsbeteckningar för jordbruksprodukter och livsmedel⁽¹⁾, är ett hinder i den fria rörligheten för varor endast berättigat enligt det av domstolen erkända begreppet "geografisk härkomstbeteckning" under förutsättning att det sker i avsikt att skydda en särskild produkt eller vara, med ursprung i en särskild region, med ett förvärvat gott anseende hos konsumenterna. Kommissionen anser att märkningen "Salaisons d'Auvergne" och de regionala franska märkningarna inte utgör sådana "geografiska härkomstbeteckningar" i den mening som avses i domstolens praxis, eftersom de inte är knutna till en produkt eller en vara, utan till grupper av produkter, vilkas särskilda rykte för övrigt varken är åberopat eller etablerat.

(1) EGT L 208, 24.7.1992, s. 1; svensk specialutgåva, område 3, volym 43, s. 153.

Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Conseil d'Etats tvistemålsavdelning av den 14 december 2001 i målet mellan Hughes de Lasteyrie du Saillant och Ministère de l'économie, des finances et de l'industrie

(Mål C-9/02)

(2002/C 56/21)

Conseil d'Etats tvistemålsavdelning begär genom beslut av den 14 december 2001, vilket inkom till domstolens kansli den 14 januari 2002, att Europeiska gemenskapernas domstol skall meddela ett förhandsavgörande i målet mellan Hughes de Lasteyrie du Saillant och Ministère de l'économie, des finances et de l'industrie beträffande följande fråga:

Utgör principen om etableringsfrihet i artikel 52 i EG-fördraget (nu artikel 43 EG i ändrad lydelse) hinder för en medlemsstat att, i syfte att förhindra skatteflykt, inrätta ett sådant system

med realisationsvinstbeskattning vid byte av skatterättsligt hemvist som följer av artikel 167a i den allmänna beskattningslagen, grundad på artikel 24 i 1999 års finanslag av den 30 december 1998, i den lydelse som var i kraft då dekret nr 99-590 av den 6 juli 1999 trädde i kraft?

Talan mot Republiken Frankrike väckt den 28 januari 2002 av Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-16/02)

(2002/C 56/22)

Europeiska gemenskapernas kommission har den 28 januari 2002 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Republiken Frankrike. Sökanden företräds av M. Nolin, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg.

Sökanden yrkar att domstolen skall

- fastställa att Republiken Frankrike har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 2.1 första stycket första meningen i kommissionens direktiv 199/51/EG av den 26 maj 1999 om anpassning till tekniska framsteg för femte gången av bilaga I till rådets direktiv 76/769/EEG om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om begränsning av användning och utsläppande på marknaden av vissa farliga ämnen och preparat (beredningar) (tenn, pentaklorfenol och kadmium)⁽¹⁾, genom att inte anta nödvändiga lagar och andra författningar för att följa detta direktiv, eller, i vart fall genom att inte meddela kommissionen om nämnda åtgärder, och
- förplikta Republiken Frankrike att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Medlemsstaternas skyldighet att införliva direktiv (artikel 249.3 EG) innebär att de skall följa de tidsfrister som föreskrivs i direktiven. Denna tidsfrist löpte ut den 29 februari 2000 utan att Frankrike hade vidtagit nödvändiga åtgärder.

(1) EGT L 142, av den 5 juni 1999, s. 22.

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN

Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 6 december 2001 av Antonio Enrico Tatti

(Mål T-296/01)

(2002/C 56/23)

(Rättegångsspråk: franska)

Antonio Enrico Tatti, Overijse, (Belgien) har den 6 december 2001 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska gemenskapernas kommission. Sökanden företräds av advokaten Lucas Vogel med delgivningsadress i Luxemburg.

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara tillsättningsmyndighetens beslut av den 16 augusti 2001 att avslå sökandens klagomål av den 11 februari 2001 i vilket sökanden ifrågasatte betygsättarens i andra instans beslut av den 21 november 2000 att inte granska sökandens betygsrapport,
- förplikta svaranden att utge skadestånd med 2 500 euro,
- förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Till stöd för talan har sökanden gjort gällande att artiklarna 5, 6, och 7 i de allmänna genomförandebestämmelserna till artikel 43 i tjänsteföreskrifterna har åsidosatts på ett sådant sätt att hela betygsförfarandet är felaktigt och särskilt det förhållandet att de frister som gäller för upprättandet av betygsrapporten inte har hållits. Sökanden har vidare gjort gällande att artikel 43 i tjänsteföreskrifterna har åsidosatts, att det skett en uppenbart oriktig bedömning och att icke-diskrimineringsprincipen har åsidosatts. Enligt sökanden har dennes betygsrapport upprättats med beaktande av betygsställningsnormer som har fastställts på ett godtyckligt sätt och som inte lämnar något eget bedömningsutrymme åt på varandra följande betygsättare.

Talan mot Europeiska gemenskapernas råd och Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 7 december 2001 av Julia Abad Pérez m.fl.

(Mål T-304/01)

(2002/C 56/24)

(Rättegångsspråk: spanska)

Julia Abad Pérez m.fl., samtliga med hemvist i Spanien, har den 7 december 2001 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska gemenskapernas råd och Europeiska gemenskapernas kommission. Sökandena företräds av Miquel Roca Junyent, Joan Roca Sagarra och Marta Pons de Vall Alomar, letrados en ejercicio.

Sökandena yrkar att förstainstansrätten skall

- fastställa att rådet och kommissionen har handlat på ett rättsstridigt sätt och att de därför har ådragit sig skadeståndsansvar enligt artikel 288 EG, till följd av BSE-krisens spridning inom Europeiska unionen och följaktligen de skador som görs gällande i denna ansökan,
- förplikta rådet och kommissionen att solidariskt ersätta den skada som sökandena har vållats till följd av denna kris, en skada som i denna ansökan uppskattas till 19 438 372,69 euro, samt den ideella skada som de har lidit (som uppskattas till 15 procent av ovannämnda belopp, det vill säga 2 915 755,80 euro), och
- förplikta rådet och kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Sökandena, som är uppfödare av nötkreatur, yrkar ersättning för den skada som de har lidit till följd av den så kallade galna ko-krisen sedan man den 22 november 2000 upptäckte det första fallet av bovin spongiform encefalopati (BSE) i Spanien, vilket har försatt den spanska uppfödningsektorn i en allvarlig kris som man fortfarande inte har kunnat lösa.

För närvarande drabbas varje uppfödare, enligt sökandena, till följd av

- kostnader för att avlägsna och förstöra specificerat riskmaterial (SRM),

- att en hel kreatursbesättning i majoriteten av fall måste avlivas, om man upptäcker ett fall där en ko har insjuknat,
- en minskad konsumtion av nötkött och ett minskat förtroende hos konsumenterna, på grund av det förlorade anseendet för kalvkött på marknaden, samt den direkta ekonomiska kostnad som uppkommer till följd av den massmediala verkan av upptäckten av varje nytt fall där en ko har insjuknat i galna ko-sjukan eller där en person har insjuknat i Creutzfeldt-Jacobs sjukdom, i varje medlemsstat inom Europeiska unionen, samt
- att ryggraden avlägsnas på kalvar som är äldre än tolv månader.

Sökandena framhåller att dessa skador, vilka skall tillföras de sidoordnade och ideella skador som sökandena också har förorsakats, till en början berodde på underlåtenhet att handla och senare på kommissionens och rådets sena och otillräckliga handlande, vilket gjorde det möjligt för BSE att utveckla sig till den allvarligaste jordbruks- och livsmedelskris som unionen har haft sedan den upprättades. Att det saknades en handlingskraftig politik för att kunna kontrollera denna sjukdom i syfte att fullständigt utrota den, vilket medförde att sjukdomen kunde sprida sig från Förenade kungariket till hela det geografiska område som Europa utgör, utgör nämligen ett rättsstridigt handlande av gemenskapsinstitutionerna i fråga, eftersom dessa institutioner, redan när krisens första tecken hade visat sig, hade befogenheter att vidta alla rättsliga åtgärder som var nödvändiga för att lösa krisen.

Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 7 december 2001 av Thalassa Seafoods S.A.

(Mål T-305/01)

(2002/C 56/25)

(Rättegångsspråk: franska)

Thalassa Seafoods S.A., Anvers (Belgien), har den 7 december 2001 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot europeiska gemenskapernas kommission. Sökanden företräds av Jean-Pierre Brusseleers, avocat.

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

- förplikta kommissionen att utge 256 179,10 euro i skadestånd jämte dröjsmålsränta om 8 % från och med dagen för den första formella underrättelsen,

- förplikta kommissionen att ersätta samtliga rättegångskostnader.

Grunder och huvudargument

Sökanden i förevarande mål, ett bolag bildat enligt belgisk rätt och specialiserat inom import till gemenskapen av djupfrysta fiskeriprodukter från Kina, har väckt talan om skadestånd med anledning av den skada bolaget påstår sig ha lidit till följd av att kommissionens beslut 2000/86/EG av den 21 december 1999 om särskilda importvillkor för fiskeri- och vattenbruksprodukter med ursprung i Kina och om upphävande av beslut 97/368/EG⁽¹⁾ trätt i kraft omedelbart utan att någon övergångsperiod tillämpas för de varor som är föremål för gällande avtal vid tidpunkten för dess offentliggörande. Detta beslut införde i sin bilaga B en genomgripande förändring av den förteckning över kinesiska företag som har tillstånd att exportera fiskeriprodukter till gemenskapen med följd att nästan samtliga leverantörer som sökanden ingått avtal med var borttagna från förteckningen.

Under perioden från september 1999 till januari 2000 ingick sökandens bolag en rad inköpsavtal med olika kinesiska leverantörer beträffande ett antal containrar med djupfrysta räkor. Inköpsvärdet för dessa översteg 2 000 000 USD. I samtliga dessa avtal angavs att varorna skulle lastas mellan slutet av september 1999 och mitten på april 2000.

Till stöd för sina yrkanden har sökanden gjort gällande

- att kommissionen handlat felaktigt, eftersom beslut 2000/86/EG inte offentliggjordes förrän den 2 februari 2000 trots att det var tillämpligt omedelbart och därför borde ha offentliggjorts omedelbart, det vill säga senast den 22 september 1999 för att ge de ekonomiska aktörerna möjlighet att vidta samtliga lämpliga åtgärder för att begränsa skadeverkningarna,
- åsidosättande av principen om berättigade förväntningar,
- åsidosättande av proportionalitetsprincipen, eftersom kommissionen själv dels infört övergångsbestämmelser genom beslut 2000/300/EG av den 18 april 2000 om ändring av beslut 2000/86/EG⁽²⁾, dels den 11 september 2000 offentliggjort en ny förteckning där den leverantör med vilken ogiltiga inköpsavtal ingåtts ånyo fanns upptagen som godkänt företag.

⁽¹⁾ EGT L 26, 2.2.2000, s. 26.

⁽²⁾ EGT L 97, 19.4.2000, s. 15.

Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 10 december 2001 av Jean-Paul Francois**(Mål T-307/01)**

(2002/C 56/26)

(Rättegångsspråk: franska)

Jean-Paul Francois, Wavre (Belgien), har den 10 december 2001 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska gemenskapernas kommission. Sökanden företräds av advokaten Anne Colson, med delgivningsadress i Luxemburg.

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara, i den mån det är nödvändigt, disciplinämndens yttrande av den 9 mars 2000,
- ogiltigförklara tillsättningsmyndighetens beslut av den 5 april 2001 att mot sökanden vidta disciplinåtgärden nedflyttning en löneklass,
- ogiltigförklara tillsättningsmyndighetens beslut av den 10 september 2001 om avslag på sökandens klagomål,
- bifalla sökandens ansökan om skadestånd och förplikta kommissionen att till sökanden utbetala 37 500 euro som ersättning för ekonomisk och ideell skada, med förbehållet att detta belopp kan komma att ökas eller minskas under rättegången,
- förplikta kommissionen att ersätta samtliga rättegångskostnader.

Grunder och huvudargument

Sökanden har till stöd för sin talan åberopat att bestämmelserna i tjänsteföreskrifterna om det disciplinära förfarandet har åsidosatts och att det har gjorts en uppenbart oriktig bedömning. Enligt sökanden har hans rätt till försvar inte iakttagits, särskilt eftersom han inte har fått tillgång till samtliga handlingar i ärendet. Dessutom anser sökanden att vissa invändningar mot honom inte är tillräckligt underbyggda. Slutligen har sökanden åberopat att icke-diskrimineringsprincipen och principen om skydd för berättigade förväntningar har åsidosatts.

Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 12 december 2001 av Peter Biegi Nahrungsmittel GmbH**(Mål T-309/01)**

(2002/C 56/27)

(Rättegångsspråk: tyska)

Peter Biegi Nahrungsmittel GmbH, Frankfurt am Main (Tyskland) har den 12 december 2001 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska gemenskapernas kommission. Sökanden företräds av K. Landry och L. Harings, båda Rechtsanwälte, båda i egenskap av ombud.

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara kommissionens beslut av den 14 augusti 2001, REC 4700, i den del som det däri förordnas att en räkenskapsenlig uppbörd av importtullar om 218 605,65 DEM skall ske i efterhand,
- förplikta kommissionen att ersätta sökandens erforderliga rättegångskostnader.

Grunder och huvudargument

På grundval av muntliga upplysningar från den ansvariga tullmyndigheten, enligt vilka det i två konkreta fall inte behövdes någon importlicens för import av honor, anmälde sökanden frusna delar av honor, med KN-nummer 0207 41 10, för import från Thailand. Myndigheterna medgav först befrielse från importtullar, men tog senare i efterhand ut importtullar om 259 270,23 DEM från sökanden. Sökanden klagade på detta beslut och de nationella myndigheterna har hänskjutit ärendet till kommissionen.

Sökanden gör gällande att det överklagade beslutet strider mot bestämmelserna i EG-fördraget och mot de allmänna gemenskapsrättsliga principerna, samt mot artikel 220.2 b i förordning nr 2913/92⁽¹⁾. Det är ostridigt att de tyska myndigheterna har gjort ett misstag, och sökanden har inte kunnat upptäcka detta misstag. Rättsläget var oklart och sökanden iakttog sin omsorgsplikt.

⁽¹⁾ Rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (EGT L 302, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 16, s. 4).

**Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt
den 13 december 2001 av Schneider Electric S.A.**

(Mål T-310/01)

(2002/C 56/28)

(Rättegångsspråk: franska)

Schneider Electric S.A., Rueil-Malmaison (Frankrike), har den 13 december 2001 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska gemenskapernas kommission. Sökanden företräds av Francis Herbert, avocat, Jacques Steenbergen, avocat, och Marc Pittie, avocat.

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

- i första hand ogiltigförklara beslutet av Europeiska gemenskapernas kommission av den 10 oktober 2001 om fastställande av att en företagskoncentration är oförenlig med den gemensamma marknaden (ärende nr COMP/M.2283 – Schneider/Legrand) och slå fast att artikel 10.5 i rådets förordning nr 4064/89 av den 21 december 1989 om kontroll av företagskoncentrationer inte är tillämplig i förevarande fall,
- i andra hand ogiltigförklara beslutet av Europeiska gemenskapernas kommission av den 10 oktober 2001 om fastställande av att en företagskoncentration är oförenlig med den gemensamma marknaden (ärende nr COMP/M.2283 – Schneider/Legrand),
- förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna i deras helhet.

Grunder och huvudargument

Sökanden är moderbolaget i en grupp som producerar och säljer varor och system på områdena för elektrisk distribution, industriell kontroll och automatisering. Den 16 februari 2001 upplyste bolaget formellt kommissionen om att det avsåg att genomföra en företagskoncentration med Legrand, som är moderbolaget i en grupp som producerar och säljer elektroniska apparater för lågspänningsinstallation.

Sökanden ifrågasätter kommissionens beslut att slå fast att företagskoncentrationen är oförenlig med den gemensamma marknaden och med EES-avtalet.

Till stöd för sin talan åberopar sökanden för det första ett flertal överträdelse av förfarandebestämmelserna. Kommissionen förlängde sin egen frist för att fatta beslutet i strid med artikel 10 i förordning nr 4064/89⁽¹⁾. I beslutet att förlänga fristen angavs inte heller skälen för eller vad i sökandens uppträdande som hade lett till denna förlängning.

Vidare gör sökanden gällande att dess rätt till försvar har åsidosatts. För det första stämmer meddelandet om anmärkningar inte överens med det slutliga beslutet. Dessutom fick sökanden inte den tillgång till handlingarna som den hade rätt till, och kommissionen upplyste inte om samtliga sakomständigheter som åberopades i det ifrågasatta beslutet.

Vidare anför sökanden att förhørsombudet inte korrekt återgav sökandens invändning. Dessutom iakttog förhørsombudet inte sin objektivitetsplikt. Sålunda har sökandens rätt till försvar och bestämmelserna i kommissionens beslut om kompetensområdet för förhørsombudet⁽²⁾ åsidosatts.

Sökanden gör slutligen gällande att principen om god förvaltningssed, principen om skydd för berättigade förväntningar och principen om kommissionens kollegialitet har åsidosatts och att artikel 253 i EG-fördraget har överträtts.

För det andra åberopar sökanden ett flertal överträdelse av artikel 2 i förordning nr 4064/89 och överträdelse av artikel 253 i EG-fördraget vad beträffar kommissionens metod och analysen av de nationella marknaderna.

Kommissionen har sålunda använt de nationella marknaderna som referensram, men därefter övergått till en global bedömning av koncentrationens effekter, helt utan motivering och i strid med artikel 2 i förordning nr 4064/89. Analysen av de olika nationella marknaderna strider enligt sökanden dessutom även mot artikel 2 i förordning nr 4064/89 och är otillräckligt motiverad. Sökanden hävdar att analysen är felaktig beträffande att koncentrationen skulle ge upphov till en dominerande ställning.

För det tredje anför sökanden ett flertal grunder avseende bedömningen och presentationen av sökandens förslag till åtaganden.

Sålunda har artiklarna 2, 8 och 19 i förordning nr 4064/89 överträtts och principen om god förvaltningssed åsidosatts då kommissionen enligt sökanden presenterade förslagen till åtaganden överdrivet summariskt för utomstående, som därmed inte kunde bedöma deras verkliga omfattning.

Dessutom har kommissionen enligt sökanden i flera avseenden gjort en felaktig rättstillämpning och en oriktig bedömning på denna punkt i strid med artiklarna 2, 8 och 19 i förordning nr 4064/89, artikel 253 i EG-fördraget och proportionalitetsprincipen.

(¹) Rådets förordning (EEG) nr 4064/89 av den 21 december 1989 om kontroll av företagskoncentrationer (EGT L 395, 30.12.1989, s. 1–12) (rättelse – omtryckning av texten i dess helhet i EGT L 257/90, s. 13).

(²) 2001/462/EG,EKSG: Kommissionens beslut av den 23 maj 2001 om kompetensområdet för förhållsombudet i vissa konkurrensförfaranden (Text av betydelse för EES) [delgivet med nr K(2001) 1461] (EGT L 162, 19.06.2001, s. 21–24).

Talan mot Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (märken, mönster, modeller) väckt den 12 december 2001 av Les Éditions Albert René

(Mål T-311/01)

(2002/C 56/29)

(Rättegångsspråk: kommer att bestämmas i enlighet med artikel 131.2 i rättegångsreglerna – Språk på vilket ansökan är avfattad: tyska)

Les Éditions Albert René, Paris, har den 12 december 2001 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (märken, mönster, modeller). Sökanden företräds av advokat J. Pagenberg. Övrig part vid överklagandenämnden var Trucco S.p.A, Milano (Italien).

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara den första överklagandenämndens vid Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (märken, mönster, modeller) beslut av den 5 oktober 2001 (ärende R 1030/2000-19) och förordna att det anmälda märket 1043090, "OStarix", skall avregistreras,
- förplikta Byrån för harmonisering inom den inre marknaden att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Sökande av gemenskapsvarumärke: TRUCCO S.p.A

Ansökt gemenskapsvarumärke: Det bildmärke som Byrån för harmonisering inom den inre marknaden under namnet "Starix" har registrerat för varor i varuklass 9 – Anmälan nr 1 043 090

Innehavare av den märkes- eller teckenrätt som åberopats mot det ansökta märket vid invändningsförfarandet: Sökanden

Märkes- eller teckenrätt som åberopats mot det ansökta varumärket: Ordmärket "ASTERIX" (Reg nr 16 147)

Invändningsenhetens beslut: Avslag på invändningen

Överklagandenämndens beslut: Avslag på överklagandet

Grund för talan: — Förväxlingfara avseende de båda märkena
— Åsidosättande av artikel 74.1 i förordning (EG) nr 40/94 (¹)

(¹) Rådets förordning (EG) nr 40/94 av den 20 december 1993 om gemenskapsvarumärken (EGT L 11, s. 1; svensk specialutgåva, område 17, volym 2, s. 3).

Talan mot Europeiska unionens råd och Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 18 december 2001 av Yassin Abdullah Kadi

(Mål T-315/01)

(2002/C 56/30)

(Rättegångsspråk: engelska)

Yassin Abdullah Kadi har den 18 december 2001 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska unionens råd och Europeiska gemenskapernas kommission. Sökanden företräds av David Pannick, QC, Pushpinder Saini, barrister, Guy Martin och Adam Tudor (advokatbyrå Peter Carter-Ruck & Partners), London (Förenade kungariket), samtliga i egenskap av ombud.

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

- förklara att kommissionens förordning (EG) nr 2062/2001 av den 19 oktober 2001 och rådets förordning (EG) nr 467/2001 av den 6 mars 2001 är ogiltiga såvitt avser sökanden och ogiltigförklara dem i dessa delar samt
- förplikta rådet och/eller kommissionen att ersätta sökandens rättegångskostnader.

Grunder och huvudargument

Sökanden i förevarande mål, en medborgare i Saudiarabien med betydande ekonomiska intressen inom Europeiska unionen, väcker talan mot förordning (EG) nr 2062/2001 av den 19 oktober 2001 om ändring, för tredje gången, av rådets förordning (EG) nr 467/2001 om förbud mot export av vissa varor och tjänster till Afghanistan, skärpning av flygförbudet och förlängning av spärrandet av tillgångar och andra finansiella medel beträffande talibanerna i Afghanistan och om upphävande av förordning (EG) nr 337/2000⁽¹⁾, i det att sökandens namn infogats i bilaga I till rådets förordning (EG) nr 467/2001. Enligt artikel 2.1 i sistnämnda förordning skall alla tillgångar som tillhör en fysisk person som angivits av kommittén för sanktioner mot talibanerna spärras.

Sökanden åberopar följande grunder till stöd för sin talan. Åtgärderna i fråga

- innebär ett åsidosättande av äganderätten, vilken skyddas som en grundläggande rättighet i gemenskapsrätten.
- berättigar rådet och kommissionen att, i strid med rätten till försvar, spärra hans tillgångar och låta dem förbli spärrade utan att han fått någon möjlighet att framföra sin ståndpunkt till dessa myndigheter för att förmå dem att släppa hans tillgångar.
- i strid med den gemenskapsrättsliga principen om en effektiv domstolskontroll tillhandahåller inte något medel för sökanden att, genom en oberoende rättslig prövning av grunden för åsidosättandet av hans rättigheter, överklaga att han medtagits i förteckningen.

Enligt sökanden skulle en oberoende prövning av gemenskapsinstitutionerna eller av något annan rättsligt organ av grunden för att spärra hans tillgångar visa att det inte finns någon grund för påståendena till stöd för spärrandet.

⁽¹⁾ EGT L 277, 20.10.2001, s. 25.

Talan mot Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller) väckt den 17 december 2001 av M+M Gesellschaft für Unternehmensberatung und Informationssysteme mbH

(Mål T-317/01)

(2002/C 56/31)

(Rättegångsspråk: tyska – enligt artikel 131.2 i rättegångsreglerna det språk på vilket talan är utformad)

M+M Gesellschaft für Unternehmensberatung und Informationssysteme mbH har den 17 december 2001 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller). Sökanden företräds av Rechtsanwalt M. Treis, i egenskap av ombud. En ytterligare part i förfarandet vid överklagandenämnden var Mediametrie S.A., Levallois Perret, Frankrike.

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

- undanröja det beslut som första överklagandenämnden vid Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller) tog den 2 oktober 2001 i ärende R 698/2000-1,
- förplikta svaranden att ersätta sökandens kostnader.

Grunder och huvudargument

Sökande av gemenskapsvarumärket: sökanden.

Varumärket i fråga: Ordmärket "M+M EURODATA" för varor och tjänster som tillhör klasserna 9, 16, 35, 41 och 42 (bl.a. mjukvara, marknadsundersökning, seminarier).

Innehavare av ett varumärke eller kännetecken som hindrar registrering: Mediametrie S.A.

Varumärke eller kännetecken som hindrar registrering: Det irländska, franska och internationella (med verkan i Benelux, Spanien, Italien och Portugal) ordmärket "EURODATA TV".

Invändningsenhetens beslut: Ansökan avslogs.

Överklagandenämndens beslut:

Invändningsenhetens beslut upphävdes och ärendet återförvisades till invändningsenheten beträffande de varor och tjänster som inte omfattades av överklagandenämndens beslut.

Anförda grunder:

- Åsidosättande av artikel 8.1 b i förordning (EG) nr 40/94 (1),
- ingen risk för förväxling,
- ingen likhet mellan de tjänster som påstås kollidera.

(1) Rådets förordning (EG) nr 40/94 av den 20 december 1993 om gemenskapsvarumärken.

Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 17 december 2001 av Pietro del Vaglio

(Mål T-320/01)

(2002/C 56/32)

(Rättegångsspråk: franska)

Pietro del Vaglio, London, har den 17 december 2001 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska gemenskapernas kommission. Sökanden företräds av Georges Vandersanden och Laure Levi, avocats.

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara svarandens beslut av den 6 september 2001 att avslå sökandens begäran att korrigeringskoefficienten för Storbritannien skall tillämpas på hans pension,
- förplikta svaranden att tillämpa korrigeringskoefficienten för Storbritannien retroaktivt från den 24 september 2000,

- förplikta svaranden att i överensstämmelse med rätt och billighet betala ett skadestånd jämte beräknad ränta som preliminärt uppgår till 10 000 euro jämte ränta som löper med 7 procent per år på inestående pension från och med den 24 september 2000 till och med den 1 april 2001, och

- förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

De grunder och huvudargument som åberopats är i huvudsak desamma som de som åberopats i mål T-124/01, Pietro Del Vaglio mo Europeiska gemenskapernas kommission (EGT C 227, s. 31).

Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 15 december 2001 av Internationaler Hilfsfonds e.V.

(Mål T-321/01)

(2002/C 56/33)

(Rättegångsspråk: franska)

Internationaler Hilfsfonds e.V., Rosbach, (Förbundsrepubliken Tyskland) har den 15 december 2001 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska gemenskapernas kommission. Sökanden företräds av advokaten Hans Kaltenecker.

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara Europeiska gemenskapernas kommissions beslut av den 16 oktober 2001 genom vilket denna avslag sökandens begäran om medfinansiering för år 1996 och 1997,
- förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna – inbegripet kostnaderna för förfarandet inför ombudsmannen, vilket sökanden var skyldig att inleda för att ta till vara sin rätt.

Grunder och huvudargument

Sökanden har ifrågasatt kommissionens beslut av den 16 oktober 2001 att avslå tre begäran om medfinansiering som ingivits i enlighet med budgetlinjen B7-6000 beträffande medfinansiering av åtgärder tillsammans europeiska icke-statliga biståndsorganisationer på områden som berör utvecklingsländerna.

I detta beslut förklarade kommissionen att den under år 1993 i samband med prövningen av sökandens tidigare begäran om medfinansiering hade kommit till slutsatsen att sökandens begäran inte kunde bifallas, eftersom sökanden inte uppfyllde tillämpliga kriterier. Om behöriga tjänstemän en gång har ansett att en icke-statlig organisation inte kan beviljas medfinansiering med gemenskapen, innebär det beslutet att projekt som presenteras därefter inte godtas, till dess att den icke-statliga organisation uppfyller föreskrivna kriterier. Sökanden anser att detta tillvägagångssätt strider mot Europeiska unionens rättsregler och de principer som en god förvaltning måste följa.

Sökanden har även påpekat att kommissionen ständigt har vidhållit, både i det ifrågasatta beslutet och under det förfarande inför gemenskapsombudsmannen som följde efter att sökanden ingivit klagomål, att sökanden har handlat svekfullt i syfte att erhålla finansiering. Sökanden har gjort gällande att denna bedömning saknar stöd och att det ifrågasatta beslutet följaktligen är orgrundat.

Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 21 december 2001 av Luciano Lavagnoli

(Mål T-327/01)

(2002/C 56/34)

(Rättegångsspråk: franska)

Luciano Lavagnoli, Berchem (storhertigdömet Luxemburg), har den 21 december 2001 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska gemenskapernas kommission. Sökanden företräds av advokaten Gilles Bounéou med delgivningsadress i Luxemburg.

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

- tillerkänna sökanden skadestånd om 500 000 BFR (12 396,49 euros) som ersättning för den ideella skada han har lidit till följd av att någon slutgiltig betygsrapport avseende perioden 1 juli 1997 till och med 30 juni 1999 ännu inte har upprättats för honom,
- besluta att svaranden skall ersätta rättegångskostnaderna, utlägg och arvoden.

Grunder och huvudargument

Till stöd för sin talan har sökanden anført att de allmänna genomförandebestämmelserna i artikel 43 i tjänsteföreskrifterna samt principen om god förvaltningssed och omsorgsplikten har åsidosatts. Bland annat har upprättandet av betygsrapporten blivit väsentligt försenat och det har skett utan att ad hoc-gruppen har rådfrågats, vilket var nödvändigt med hänsyn till sökandens fackliga verksamhet.

Talan mot Europaparlamentet väckt den 21 december 2001 av Tony Robinson

(Mål T-328/01)

(2002/C 56/35)

(Rättegångsspråk: franska)

Tony Robinson, Bryssel, har den 21 december 2001 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europaparlamentet. Sökanden företräds av advokaten Eric Boigelot med delgivningsadress i Luxemburg.

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara det beslut som det Europeiska socialdemokratiska partiets parlamentsgrupps presidium fattade vid mötet den 6 och 7 mars 2001 i Bryssel enligt vilket presidiet, på förslag av generalsekreteraren, beslutade att befordra två andra personer än sökanden till lönegrad A3 från och med den 1 mars 2001,
- tillerkänna sökanden skadestånd med 10 000 euro,
- förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Sökanden anför till stöd för sin talan att artikel 45 i tjänsteföreskrifterna och den socialdemokratiska gruppens sekretariats interna regler har åsidosatts samt att allmänna rättsprinciper såsom principerna om god förvaltningssed och skydd för berättigade förväntningar, rättssäkerhetsprincipen samt likabehandlingsprincipen har åsidosatts. Sökanden hävdar dessutom att det har gjorts en uppenbart oriktig bedömning och att det har förekommit maktmissbruk. Enligt sökanden skulle en bedömning av hans kvalifikationer med nödvändighet ha lett till att han befordrades i stället för de personer som befordrades genom det omtvistade beslutet.

Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 16 januari 2002 av Delio Arcas dödsbo m.fl**(Mål T-4/02)**

(2002/C 56/36)

(Rättegångsspråk: italienska)

Delio Arcas dödsbo m.fl. har den 16 januari 2002 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska gemenskapernas kommission. Sökanden företräds av advokaterna professor Costantino Murgia och Andrea Delitala.

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

- bifalla talan och ogiltigförklara de ifrågasatta rättsakterna och fatta beslut om rättegångskostnaderna i enlighet med detta.

Grunder och huvudargument

Sökandena i förevarande mål ifrågasätter kommissionens beslut om stöd i form av skuldsaneringslån som regionen Sardinien beviljat vissa jordbrukare och jordbruksföretag som är etablerade där. I det ifrågasatta beslutet har svaranden anført att Italien har åsidosatt sin skyldighet att i förväg anmäla stödåtgärder på förslagsstadiet, har genomfört dessa åtgärder innan kommissionen uttalat sig och har utbetalat stöd som är oförenliga med den gemensamma marknaden enligt artikel 87 EG (f.d. artikel 92 i EG-fördraget), bland annat genom att det inte uppfyller de villkor för undantag som föreskrivs i punkterna 2 och 3 i samma artikel.

De stöd som är i fråga i detta mål har införts med hänsyn till kristillståndet för sardiska jordbruksföretag, som har gjort investeringar och ådragit sig finansiella skyldigheter vilka de

inte var i stånd att fullgöra på grund av olika negativa faktorer, såsom långvarig torka, kris på marknaden, bristande organisation vid saluföringen av produkterna och höga räntenivåer.

Sökandena gör till stöd för sina yrkanden gällande åsidosättande och felaktig tillämpning av artiklarna 87 och 88 i fördraget, av "kommissionens särskilda praxis för stöd till jordbruksföretag i svårigheter", av "gemenskapens riktlinjer för statligt stöd till undsättning och omstrukturering av företag i svårigheter", av kommissionens meddelande nr 96/C/68/6 om stöd av mindre betydelse, av rådets förordning (EG) nr 994/98 av den 7 maj 1998 om tillämpningen av artiklarna 92 och 93 i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen på vissa slag av övergripande statligt stöd⁽¹⁾ och av kommissionens förordning nr 69/2001 av den 12 januari 2001 om tillämpningen av artiklarna 87 och 88 i EG-fördraget på stöd av mindre betydelse⁽²⁾, samt maktmissbruk i det förevarande fallet.

Det understryks i synnerhet att situationen för de stödmottagande företagen är mycket allvarlig, Sardiniens situation i fråga om ekonomisk utveckling, att stödsystemet i fråga inte är ägnat att påverka handelsregleringen eller att äventyra eller snedvrída konkurrensen, den omständigheten att det stöd som utbetalats uppgår till ett belopp som är lägre än 100 000 euro för varje berörd, det vill säga en tröskel som anses tillåten och inte skadar konkurrensen enligt "de minimis-regeln", som är tillämplig på statligt stöd. Vad beträffar praxis för stöd till företag i svårigheter, skall det tilläggas att stödet är avsett att täcka tidigare skulder som man ådragit sig för att finansiera investeringar och som inte överstiger de satser och nivåer som kommissionen har fastställt för sektorn för bearbetning och saluföring av jordbruksprodukter, med hänsyn till att Sardinien faller under mål 1 och att detta stöd även var avsett att kompensera variationer i finansieringskostnaden och har beviljats sökandena som har företag som innehar tillräckliga säkerheter för ekonomisk återuppbyggnad.

⁽¹⁾ EGT L 142, 14.5.98, s. 1.

⁽²⁾ EGT L 10, 13.1.2001, s. 30.